

Punaiset posket, myrsky-yö...

Olin moottorioppilaana Hamnössä. Hieno laiva, hyvä porukka. Se oli kuin Sunilan valkea joutsen, ajoimme usein Sunilasta massaa Englantiin.

Jäin ahteriin yhden kerran. Laiva sifiasi Sunilasta Loviisaan viikon loppun. Nukuin kotona pommiin. Soitin konttoriin – ”Äkkiä takaisin laivalle!” Kun tulin sinne, kippari piti nuorelle miehelle hyvin isällisen ja ystävällisen puhuttelun.

Olin koneessa ainoa päivämies, ei tarvinnut torppaushommia tehdä. Kalle torppasi minunkin hytin, elelin herroiksi. Dunkki ajoi siiffin vahdin, kone ykkösellä ja -kakkosella oli normaalit vahdit.

Päällystö oli oikein mukavaa, sanokoon joku ahvenanmaalaisista mitä tahansa. Kone ykkösellä oli tosin mahtava jalkahiki. Kävi sääliksi muita sillä kongilla asuvia. Siitä olisi saanut hyvän juuston juuren juuston ystäville.

Oltiin Oulusta tulossa alas kun Ceres upposi. Olin kiivennyt korsteeniin tähystämään, kävin siellä aina joskus, sieltä oli hyvät näköalat.

Syömässä kävin aina 11.30 - 12.30. Ihmettelin joskus miksi täkkärit kolistelee töihin jo puolen tunnin päästä. Itse pidin tunnin ruokatunnin, kukaan koneessa ei huomauttanut. Teki nuorelle miehelle hyvää ottaa kunnon ruokalevot. Tässä se synti nyt paljastu.

Torstaisin oli rokkapäivä. Silloin oli mukavaa saada kokilta lämmin lettu jo kympin kahvilla ja mennä ahteritäkille kahville. Niistä hetkistä nautti. Kiitos vaan kaikille laivakokeille.

Hamnö oli kova rullaamaan tyhjänä. Kerran tultiin tyhjänä Englannista, oli kova myräkkä. Hytistäni irtos skotista pöytälaatikosto, se meni ovesta karmeineen päivineen kongille. Yhdessä laatikossa oli likööripullo, se hajosi. Vaatteista tuli tahmeaa pyykkiä. Suihkuhuoneessakin tuli viemäristä vettä sisään, täkkärit hakkasi puukalikan tukkeeksi. Venttiilien päällä oli sokeat laipat paikoillaan – kyllä pelotti. Rukoilin jumalaa: ”Jos tästä selviän, en enää lähde merelle”. Ajattelin jo mennä komentosillalle sanomaan, että muutetaan kurssia – moottorioppilashan se määrää minne laivaa ohjataan. Ei tarvinnut mennä komentosillalle asti, sillä kun astuin kongille, tuli samassa messilikan hytistä kippari ulos posket punaisina kuin tomaatit.

Sanoin: ”Eikö voitaisi ajaa jonnekin suojaan?”

Kippari vastasi: ”Katsotaan mitä tämä laiva kestää, ei tämä uppoa”.

Näin sanoi mies joka juuri oli tyhjentänyt painolastinsa. Se oli miehen puhetta, eikä minuakaan enää pelottanut.

Terveisin,

Pekka Vesala, Kotka

m/s Hamnö 8.8.1973–12.4.1974